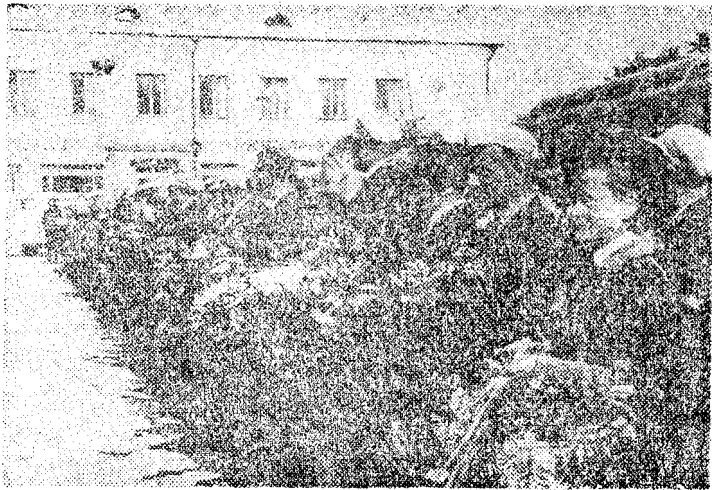

Porkuni lahingu võitjad olid koos

Väike-Maarias võeti veterane südamlikult vastu. Kooliõpilased kingisid neile lilli.

tööd hästi. Isegi kindral Pärnal ei olnud mulle ühtegi halba sõna öelda.» astub ette üks mees. «Olen polgu rätsep reamees Karp.» Jah, töesti, kindralil isms munder seljas nagu valatud. Ega ilma koka, rätsepa, kingsepa, kirjutaja, käskjala ja iga liiki muidumeesteta sõltas ikka läbi saa.

Pühapäeva lõuna paiku, pärast laagrilõpu langetamist suundus pikk autode- ja bussidega mööda endist lahinguteed Laskvere—Siimnurga—Väike-Maaria—Loksa Porkunisse. Kõikjal võeti veterane südamlikult vastu.

Loksa küla juures ootasid veterane rajooni juhtivad töötajad, hulk kohalikke elanikke ja Rakvere rajooni sõjaveterane. Endisi sõjamehi võeti vastu orkestriga. Vennaskalmistul leidis aset leinamiiting, mille avas EKP Rakvere Rajoonikomitee esimene sekretär A. Upsi. Pikema sõnavõtuga esines sõjaveteran, Rakvere Rajooni TSN Täitevkomitee esimees E. Mjkker. Kõnelesid veel ELKNO Rakvere Rajoonikomitee teine sekretär sm. H. Pajo, Tamisalu Keskkooli õpilaste ja 925. laskurpolgu esindajad. Ausambale asetati pärgi. Kooliõpilased andsid sõjaveteranidele lilli. Miitingu lõpul kattus ausammas lilledega.

Jalgsi sammusid veteranid Loksa lahingupaiga mälestusmärgi poole. Siin võttis sõna kaardiväe reservpolkovnik sm. Feldman, kes oli endise 249. Eesti Laskurdiviisi komandör. Ta meenutas, et mainitud diviisi seahulgas 925. laskurpolgu võitlejad murdsid 25 aastat tagasi siin Loksa küla juures fašistide vastupanu kogu Eesti NSV territooriumi vahastamiseks. Paljudegi juba aastates sõjaveteranide silmad muutusid niisuguseks. Jah, lahing Loksa küla lähistel nõudis ohvreid. Langes häid sõpru, tuttavaid

Sõjaveteranid olid väga tänulikud Rakvere rajooni töötajatele ja noortele südamliku ning sooja vastuvõtu eest. Endisi sõjamehi kutsuti Porkunisse keha kiinnitama. Juba istuti masinatesse. Peagi jõuti Porkuni järve kaldale, kus välikatlast pakuti traditsioonilist sõjameheineel — maitsvat herne-suppi.

Ühiselt meenutati kaunid sõjateid ja lahinguid, mis toimusid veerand sajandit tagasi.

Vesteldi mitu tundi. Järgnesid tänu sõnad ja tugevad käepigistused. Kolme aasta pärast kohtutakse taas Kauksis. Nii elab edasi lahingupäevil sündinud sõprus.

E. KARMIK
A. MEESEK

Männimetsade rüpes asuv Kauksi Turismibaas oli läinud nädalavahetusel kolm päeva 925. Kaardiväe Punatähe ordenit kandva Laskurpolgu veteranide pärast. Laupäeva hommikul raporteeris endine polgukomandöri asetäitja rivi alal, reservälampolkovnik V. Andrussov diviisikomandöri, reservpolkovnik A. Feldmanile kahesaja veterani ülesrivistamisest allüksuste kaupa. Sm. Feldman andis oma tervituskõnes polgu endiste lahinguoperatsioonide kohta kiitva hinnangu. Sõna võtsid veel reservälampolkovnik Viktor Metsatalu veteranide organiseerimiskomiteest, reservkapten Friedenthal Sepp, sm. P. Tisler.

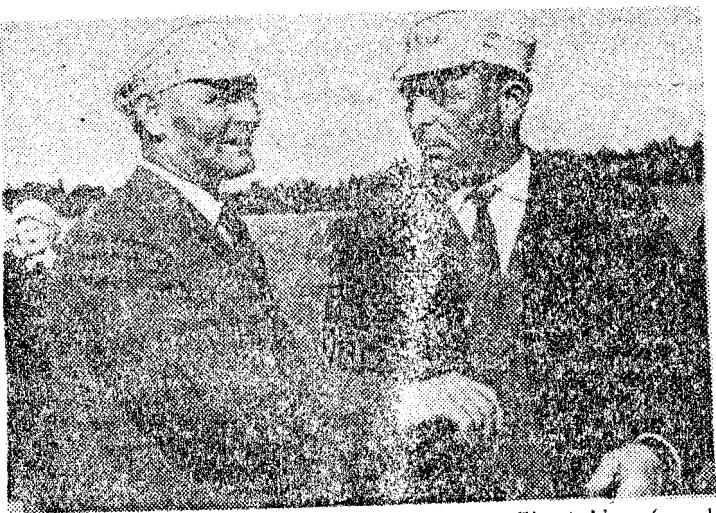
Lõpmastli kerkis laagrilõpu. Kõõpsusid fotoaparaadid, surisesid filmikaamerad, tugevad käepigistused, embamised, hurraahüüded. Leinaseisakuga mälestati elavate hulgast lahkunud endisi polgukomandöre H. Viriitit ning P. Lepna, staabiülema I. Ristisoost ja kõiki lanõnend võitlejaid.

Sm. Metsatalu tõi esile, et polk on andnud kolm Nõukogude Liidu kangelast — sun-d A. Repson, N. Matjasin ja E. Tähe — ning kaks sotsialistliku töö kangelast — sm-d Harald Ilves ja Rupreht Kaik. Sõnavõtja kõneles kiitvalt veteranide aktiivsest tegevusest Paide rajoonis, Elvas, Narvas ja Tallinnas.

Pärast ametlikku osa kooneti peegelsileda järve äärde lüvaluitle sõiamälestusi heietama. Kui-zi sõjapäevad olid karmid, olid veteranide sõnavõttud võrtsitatud huumoriga, mida saatis ikka tugev aplaus. Polgu staabiülema, reservkapten Valdin meenutas foormeerimise aegu.

Seersant Matar näitas rinnas Isamaasõja ordenit, millel puuduvad sirp ja vasar ning emailkiht. Vaenlase snajpri kuul, mis oli sihitud tema rinda, tabas ordenit, muutis suunda ja tekitas küll haava, kuid mitte surmava.

«Mina olin ka sõjas, tegin oma

Elmet Lipp (vasakul) annab lahingust ülevaadet Arnold Aavale, kes kuulus küll samasse polku, kuid oli lahingupäeval ülesannetega mujal. Praegu töötavad nad Tallinnas.

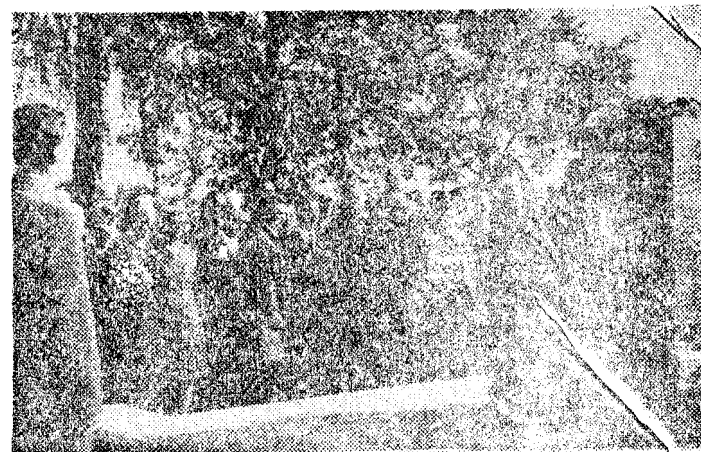

Narva mees Jevgeni Sízov oli luuraja. Puhkeegadel olid kaaslastele meeldivaks elamiseks tema pillilood. Muidugi tuli tal pill kätte võtta ka nüüd, kokkutulekul (paremal pildil).

Sõjateid tallasid ka paljud naised, küll meditsiinitöötajate, küll võitlejatena. Oks neist oli ka Maria Viitsut, kes lõi kaasa Porkuni lahinguski. Praegu töötab ta tehnoloogina Tallinnas V. Kõngissepa nimelises Jahukombinaadis.

E. KAPSTASE fotod

«Kedagi ei ole unustatud, midagi ei ole unustatud.» kinnitati lei-namiitingul Porkuni lahingus langenute vennaskahimislul.

Lahingupaika fähistava mälest uskivi juures kõneles reservalam-polkovnik Viktor Metsatalu.